

La senyora Rachel Lynde s'enduu una sorpresa

La senyora Rachel Lynde vivia just on la carretera principal d'Avonlea s'enfonsava en una petita fondalada, tota voltada de verns i de fúcsies, per on corria un rierol que naixia més amunt, en els boscos de la vella granja dels Cuthbert. Era un rierol que es distingia per ser accidentat i ràpid al començament del seu curs, enmig d'aquells boscos, amb racons foscos on anava creant estanys i cascades; però tan bon punt arribava a la Fondalada dels Lynde es tornava un riuet plàcid i educat, perquè ni tan sols un rierol podia passar per davant de la porta de la senyora Rachel Lynde sense tenir en compte la decència i la correcció. Probablement sabia que la senyora Rachel s'estava asseguda a la finestra, amb l'ull atent a tot el que passava, des dels rierols fins a les criatures, i si veia res d'estrany o fora de lloc no descansaria fins que no n'hagués tret l'entrellat.

Tant a Avonlea com en altres llocs, hi ha un munt de gent que es preocupa, i molt, per la vida dels seus veïns a canvi de descuidar els seus propis assumptes. Ara bé, la senyora Rachel Lynde era una d'aquelles criatures que es podien fer càrrec de les seves coses i, pel mateix preu, també de les dels altres. Era una mestressa de casa admirable; la feina sempre estava feta i ben feta; tenia cura del Cercle de Costura, ajudava a catequesi i

era el pilar més ferm de la Societat Eclesiàstica de Beneficència i d'Ajuda a les Missions Estrangeres. I amb tot això la senyora Rachel encara trobava molt temps per asseure's durant hores a la finestra de la cuina fent mitja —ja havia fet setze vànoves de cotó, deien les mestresses d'Avonlea amb veu de sorpresa— i vigilant la carretera principal que creuava la fondalada i que, més enllà, serpentejava turó vermell amunt. Com que Avonlea ocupava una petita península triangular que entrava en el golf de Saint Lawrence, amb aigua a totes dues bandes, qualsevol persona que en sortís o que hi entrés havia de passar per aquella carretera del turó i, per tant, havia de passar per davant de l'ull invisible de la senyora Rachel, que tot ho veia.

Allí s'estava asseguda una tarda de començaments de juny. El sol entrava per la finestra, càlid i brillant; l'hort d'arbres fruiters que cobria el vessant de sota de la casa tenia un rubor de núvia amb flors d'un color blanc rosat i un núvol d'abelles que hi brunzia al damunt.

En Thomas Lynde —un homenet dòcil a qui la gent d'Avonlea anomenava «el marit de la Rachel Lynde»— semblava les últimes llavors de nap al camp del turó que hi havia passat el graner, i en Matthew Cuthbert també hauria d'haver estat sembrant les seves en el gran camp vermellós que hi havia més enllà del rierol, al costat de les Teules Verdes. La senyora Rachel sabia que ho havia de fer perquè el vespre del dia abans, a la botiga d'en William J. Blair, a Carmody, havia sentit que en Matthew li deia a en Peter Morrison que volia sembrar les llavors de nap l'endemà a la tarda. Això, li ho havia preguntat en Peter, perquè no es coneixia que, voluntàriament, en Matthew

Cuthbert hagués ofert mai informació de res al llarg de tota la seva vida.

I, malgrat tot, en Matthew Cuthbert era allí, a un quart de quatre de la tarda d'un dia feiner, conduint plàcidament per la fondalada i pujant després pel turó; a més, duia un coll blanc i el seu millor vestit, la qual cosa demostrava clarament que tenia previst sortir d'Avonlea, i duia la calessa i l'euga alatzana, cosa que volia dir que se n'anava a una distància considerable. Però on anava en Matthew Cuthbert i per què?

Hagués sigut qualsevol altre home d'Avonlea, i la senyora Rachel, ajuntant això i allò amb destresa, hauria pogut donar una bona resposta a totes dues preguntes. Però en Matthew sortia tan poques vegades de casa que hi havia d'haver algun motiu urgent i poc usual que el fes marxar; era l'home més tímid del món i no suportava haver d'anar amb gent desconeguda o a qualsevol lloc on potser es veies obligat a parlar. En Matthew, vestit amb un coll blanc i conduint la calessa, era una d'aquelles coses que no es veien gaire sovint. Així que, per molt que va rumiar, la senyora Rachel no va poder aclarir-ne res i la distracció de la tarda se li va esguerrar.

—Després del te, aniré a les Teules Verdes i, a través de la Marilla, esbrinaré on ha anat en Matthew i per què —va concloure finalment la respectable senyora—. Normalment no va a la ciutat en aquesta època de l'any i no fa mai visites; si se li haguessin acabat les llavors de nap, no s'hauria vestit tant ni hauria agafat la calessa per anar a buscar-ne; tampoc conduïa prou de pressa per anar a avisar el metge. Així i tot, alguna cosa deu haver passat des d'ahir a la nit, que hagi hagut de

marxar. Estic ben enredada, les coses com siguin, i no tindrè ni un minut de pau mental fins que no sàpiga què ha dut avui en Matthew Cuthbert a anar-se'n d'Avonlea.